

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

At Brugen af Varemærker (Handelsmærker, Fabrikmærker osv.) er af særdeles Betydning for dem, der frembringe eller forhandle Varer, som ere bestemte til at bringes i almindelig Omsætning, behøver ikke nogen udfølgeligere Paavisning. Det er indlysende, at Enhver, der tilføjer Markedet Varer, som han ønsker skulle finde Anerkjendelse og almindelig Omsætning i en videre Kreds, maa føle Trang til at kunne betegne sine Varer paa en saadan Maade, at Kjøberne kunne skjelne dem fra andre lignende Varer, og det overordentlige Omfang, i hvilket Varemærker benyttes, vidner tilstrækkeligt om Trangen til Brugen af dem. Jo større Betydning Brugen af Varemærker har for vedkommende Forretningsdrivende, desto større er imidlertid ogsaa Faren for deres Efterligning og Trangen til en retlig Beskyttelse herimod. Dette gjælder overhovedet om alle Varemærker, men dog navnlig om de egentlige eller figurlige Varemærker: saadanne, der bestaa i vilkaarlig valgte Tegne eller i Tegne i Forbindelse med vilkaarlig valgte Ord, Bogstaver eller Læd, i Mod sætning til de Mærker, der bestaa i vedkommende Forretningsdrivendes eget Navn, hans Firma eller Navnet paa den Eiendom, der er Tilværelsessted for Varerne (Navne-Mærker). Der lægges saaledes i det udenlandske Handels samfund, navnlig med oversøiske Lande, stundom ikke saa megen Vægt paa de Navne og Firmaer som paa de Mærker, Varerne bære, saa at det som Følge heraf er vanskeligt baade at vedligeholde bestaaende og knytte nye Handelsforbindelser uden Anvendelse af figurlige Mærker. Foruden at en velordnet Varemærkebeskyttelse saaledes er et retfærdigt Krav fra de Handlendes og Industriadrivendes Side, vil den ogsaa faktisk gavne det store Publikum og i ikke ringe Grad beskytte dette imod at føres bag Lyset; det kan nemlig med en vis Sikkerhed paaregnes, at de, der have bragt Varer i Handelen under et vist Mærke og opnaaet Publikums Anerkjendelse af disse Varer, ville med Iver vaage over, at Andre ikke ubesøjet benytte deres Mærker og deraf drage Fordel. De ovenangførte Hensyn have ledet til, at der i forskjellige Stater saavel i som udenfor Europa er udkommet Love om Beskyttelse for Varemærker; dette er saaledes Tilfældet i Frankrig, Belgien, Østerrig, England, Italien, Rydskland, Rusland, de forenede Stater i Nordamerika og Brasilien. Da i alle disse Love den ved samme aabnede Afgang til Beskyttelse for udenlandske Varemærker er betinget af Reciprocitet, gjør denne Omstændighed den allerede herskende Trang til særlig Beskyttelse for Varemærker i de Lande, hvis Lovgivning endnu ikke yder en saadan, endnu

mere følelig og indeholder en stærk Opfordring til disse Lande til under den bestandig stigende Udvikling af det internationale Samfund, der bringer de forskellige Landes Industri i umiddelbar Berøring, i saa Henseende at følge det givne Exempel i de Lande, med hvilke de staa i Handelsforbindelse. For Danmarks Vedkommende har navnlig Grosserer-Societetets Komite i en til Ministeriet indkommet Skrivelse stærkt betonet Trangen til Beskyttelse for danske Varemærker i Udlandet og Vanskeligheden ved at opnaa en saadan uden Reciprocitet, og Rigtigheden af denne sidste Betragtning har allerede vist sig, idet Brasilien har gjort Afslutningen af en Konvention med Danmark, sigtende til at sikre en gjensidig Beskyttelse for de 2de Landes Varemærker, afhængig af, at en Lov om Registrering af Varemærker er traadt i Kraft i Danmark.

I den danske Lovgivning findes der allerede visse Bestemmelser om Beskyttelse for Varemærker, nemlig i almindelig borgerlig Straffelovs § 278, hvis 1ste Stykke fastsætter Straf for den, der uhjemlet ændringer Andres Mærke eller Stempel paa Varer, der ere af væsentlig ringere Betskaffenhed end den, som Mærket eller Stemplemet antyder, medens §ens 2det Stykke, første Punktum, fastsætter en ringere Straf for det Tilfælde, at de Varer, hvorpaa Andres Mærke eller Stempel uhjemlet er anbragt, ikke ere af væsentlig ringere Betskaffenhed. At der i disse Bestemmelser under Begrebet „Mærke eller Stempel“ er indbefattet saavel egentlige eller figurlige Mærker som Navne-Mærker, maa anses utvivlsomt. §ens 1ste Stykke tilfigter iverigt nærmest at beskytte dem, der købe Varerne, mod at blive bedragne, og det er saaledes egentlig kun §ens 2det Stykke, første Punktum, der indeholder Bestemmelse om Beskyttelse for dem, der bruge Mærke eller Stempel til Betegnelse af deres Varer. Det maa imidlertid erkjendes, at denne Bestemmelse for de egentlige Varemærkers Vedkommende ikke kan have stor praktisk Betydning, saalænge der ikke i Loven er foreskrevet nogen formel Fremgangsmaade, ved hvis Sagtagelse den, der vil benytte et Mærke som Betegnelse for sine Varer, kan tilegne sig dette Mærke saaledes, at han faar udelukkende Ret til at benytte det og bliver i Stand til at kunne føre Bevis for sin Ret. Uden hertil sigtende Bestemmelse vil nemlig en af Loven statueret Retssbeskyttelse for Varemærker kun have tvivlsom Værd paa Grund af de Vanskeligheder, som Forsølgelsen af en formentlig Ret til Brugen af et Varemærke ofte vil medføre.